

34.PROCESUL GÂNDIRII

Procesul gândirii este complex dar în linii mari depinde de paternurile cognitive folosite și de coerenta sistemică a acestora. Există o celebra teorema a lui Kurt Gödel care afirmă în limbaj comun că orice sistem de axiome finit cu metrica inclusă este contradictoriu și conduce la paradoxuri. În cazul paradoxurilor apare un război intern în creier ce conduce la simplificarea gândirii și la întreruperea evoluției personalității. Aceasta face ca umanitatea să evolueze haotic cu consecințe autodistructive și cu distrugerea mediului natural.

Legăturile dintre girusul cingulat și neocortex amplifică emoțiile pozitive sau negative din procesul simțirii și gândirii și le transformă în paternuri lingvistice conectate pe arii corticale ce au și rol reglator al organismului. Aceasta relație complexă cimentează defectele de gândire ce deseori sunt induse de societate în principal, de televiziune și Internet, mai ales la vârste diverse, de jocurile pe calculator și de lumea virtuală.

Renunțarea la „învățăturile înțelepte” și trecerea către informații fără structura și rost a amplificat aceste defecte ale căror efecte nu le mai analizez fiind evidente. Cu toate acestea, există o șansă dată de logicile multiple, științele complexității și de rețelele profesionale ale înțelepților, structurate pe 8 nivele și pe multipli de 8 nivele. Acestea au capacitatea de corectare a defectelor de gândire și de eliberare a inteligenței umane, de defectele și viciile de gândire. Un efect extrem de important va fi rezolvarea crizelor prezente și viitoare. Alt efect va fi dat de dezvoltarea inteligenței echilibrate, la noile generații folosind altfel internetul și analizând informațiile primite.

Privit în linii mari procesul gândirii cuprinde etape ce nu sunt specifice doar minții umane, ci sunt generale și universale.

Acestea sunt:

- redimensionarea percepției și recunoașterea altor paternuri;
- încercare-eroare-reluare;
- derivarea și repetarea încercării pentru identificarea limitelor de adevăr;
- eliminarea eșecurilor și păstrarea soluțiilor rezistente la derivare;

- dezvoltarea rețelelor de circuite ciclice sau diagrame comutative specializate pentru procesare tipurilor de informații;
- optimizarea structurilor de analiza și eliminarea redundanțelor din structura;
- specializarea organică și integrarea proceselor în medii colaborative între procese;
- dezvoltarea structurilor de memorii ce fixează soluțiile optimizate atât la nivel individual cât și la nivel ecosistemic;
- optimizarea dintre forme și funcționalități cu ajutorul dimensionării informațiilor pe direcții și ponderi, ce conduce către armonizarea mediilor inteligente locale sau universale.

Aceste etape permit extinderea proceselor de gândire pe arii din ce în ce mai largi, dar și identificarea soluțiilor similare de paternuri comportamentale la clase largi de ființe sau fenomene.

În mod paradoxal aceleași legi ce conduc la dezvoltarea inteligenței se regăsesc și în evoluția multiversului.

Abordarea acestor legi din perspectiva generării și a relațiilor dintre componente, ce se pot reprezenta semantic, poate fi găsită ca un invariant la orice nivel de analiză a realității.